

Elizabeth
Michelsová
AKO PRÍŠŤ
O LORDA

Elizabeth Michelsonová
AKO PRÍŠŤ O LORDA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Elizabeth Michels:
How to Lose a Lord in 10 Days or Less,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Sourcebooks Casablanca,
an imprint of Sourcebooks, Inc., Naperville, Illinois 2014,
preložil Otakar Kořínek.

*Tento príbeh je fiktívny. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2014 by Elizabeth Michels

All rights reserved

Translation © Otakar Kořínek 2015

Cover Design © Peter Brunovský 2016

Cover Photo © Franco Accornero

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1916-3

*Pamiatke mojej mamy, ktorá mi raz povedala:
„Ak ma niekedy dáš do svojej knižky,
opíš ma ako štíhlu.“
Chýbaš mi, mami.*

1

10. september 1818

Andrew prešiel na koni za zákrutu a zamieril medzi stromy. Prekliate vresovisko! Pred hodinou si uvedomil, že ho niekto sleduje, no nemohol robiť nič iné, iba ísť ďalej v hustej hmle. Vytiahol z pošvy pod kabátom dýku, zoskočil z koňa a čakal.

Shadow's Light hrabal kopytami a podráždene odrkol. „Psst,“ zašepkal Andrew do hmly. „Ak nebudeš ticho, nájdú nás.“ Potľapkal koňa po chrbte a potiahol ho hlbšie medzi porast.

V tejto chvíli bol vďačný za hustú hmlu nad vresoviskom. Tak ďaleko na severe rástlo len málo stromov, ale na hmlu sa vždy dalo spoľahnúť. Posledné dva roky ju preklínal, lebo každé ráno mal navlhnuté oblečenie a neľútostný škótsky vietor mu prenikal až do kostí. Teraz však zašiel ďalej na juh, na anglickú pôdu, späť tam, odkiaľ zutekal – alebo to tak vyzeralo.

Kedysi bol Andrew Clifton, lord Amberstall, príslušník londýnskej smotánky, uhladený džentlmen, slávnym chovateľom koní. Teraz... Pokrútil hlavou, dlhé vlasy mu padli do očí. Ktovie, či by ho bývalí známi spoznali, keby ho videli v takomto stave? Dúfal, že nie. Obliekol si na cestu to najlepšie, čo našiel, no tento odev v nijakom prípade nespĺňal jeho predchádzajúce kritériá obliekania.

Zaťal zuby, znova láskyplne potľapkal koňa a viedol ho medzi hustejšie stromy – hoci ani tie vzhľadom na okolnosti

neboli ktovieako husté. Vzdychol, oprel sa o najbližší kmeň a rozhladol sa. Pri troche šťastia ho medzi stromami nezbadajú. Vedel, že Shadow by najradšej utiekol. Nerád stál dlhšie bez pohybu.

Zaostril pohľad na dvoch mužov, ktorých zazrel v dialke. Sledovali ho od včera večera, od chvíle, keď prekročil škótsku hranicu. Na noc sa zastavil v hostinci a nazdával sa, že sa ich zbavil. Očividne sa mýlil. Dupot konských kopýt sa ozýval silnejšie.

„Mieri na juh. Musel ísť tadiaľto,“ zadunel hlboký hlas. Lupiči.

Andrew si ich všimol zavčas rána, potom znova, keď sa zastavil na obed. V závoji hmly videl, ako sa približujú. Vyzerali ako obyčajní zbojníci – obnosené šaty na nich viseli, ten vyšší mal červenú, prepitú tvár. Andrew išiel rýchlejšie, ale napriek tomu ho našli.

„Možno šiel inou cestou,“ prehodil nižší muž.

„Nijaká iná cesta tu nie je, ty hlupák!“ odvrkol ten vyšší. Boli už tak blízko, že Andrew počul odfrkovanie koní a zacítil dym.

Pritiahol si tmavý kabát tesnejšie k telu a v duchu ďakoval hmle navôkol, hoci ho mrazilo až v kostiach. Čoskoro začne pršať. Možno sa tí chlapi pohnú ďalej, aby si našli prístrešie. Vzápätí si uvedomil, že iste nepatria medzi tých, ktorých by počasie odradilo.

Vyšší spomalil, obzrel sa. Zahľadel sa do lesíka, kde Andrew potichu vyčkával. Chránilo ho len niekoľko zakrpatených kríkov a riedkych stromov. Dával si pozor, aby ho neprezradil dych. V hmle videl len mužovu tmavú bradu a oceľový pohľad jeho tmavých očí prečesávajúci les. Vďaka Shadow's Light stál nehybne. Rovnako ako Andrew vycítil hroziace nebezpečenstvo. Chlap sa napokon obrátil k ceste.

„Čo mu bránilo, aby prešiel cez farmy a gazdovstvá?“ spýtal sa nižší a zahľadel sa cez pole na opačnej strane cesty.

„Ovce? Ploty? Múriky? Neznáma krajina?“

„Ja mám ovce celkom rád.“

„To verím, Smarth,“ odvetil ten vyšší, keď zamierili s koňmi späť na cestu. „Už toho nóbl pána konečne nájdime, nech sa môžeme vrátiť.“

„Stav sa, že má vo vrecku dajaké drobné, čo by nám osladiť život,“ zamrmľal Smarth.

„Tentoraz s tebou súhlasím.“

Keď sa muži vzdialili, Andrew sa zhlboka nadýchol. Krádež zrejme nebola ich prvoradým cieľom. Ale sú to predsa zbojníci! Nemalo to logiku. Mohli chcieť iba peniaze, ktoré má vo vrecku, a šperky. Keby ho našli, veru by sa nepotešili – mal pri sebe len toľko, aby sa ako-tak dostal domov. Tých pár vecí, ktoré si ochraňoval posledné dva roky, čo bol preč, nechal v škótskej chate lorda Steelingsa a zvyšok majetku predstavovali tajne na jeho panstve ďaleko na juhu.

Čo od neho mohli chcieť? Dotkol sa vrecka, kde mal zložený list od mamy.

Prižmúril oči na dvoch mužov miznúcich v hmle. Čo keď táto záležitosť súvisí s maminými problémami na panstve? Určite nie. Jej problémy zrejme pramenia z toho, že o spravovaní panstva nemá ani potuchy. Vari sa na otcovom príklade dostatočne nepoučil, že ženám nemožno dôverovať?

„Očividne si rovnaký hlupák, ako bol on, Andrew,“ zamrmľal si. Všetko, čo vybudoval, nechal v maminých rukách. Bolo to hlúpe, dokonca aj za daných okolností. Jediným zdrojom rodinného príjmu boli napokon jeho kone.

Mamin list nevysvetľoval pôvod problémov – ibaže dva kone sa stratili a potom si prečítal dajaké záhadné zmienky o susedovi. Jedno však vedel určite. Tým zbojníkom sa nebudie vyhýbať celou cestou do svojho domu pri Londýne.

Vyšvihol sa na koňa, popchol ho podpätkom a tichým mľasknutím. O chvíľu zacítil na tvári spršku blata a závan chladného jesenného vzduchu. Líca mu obľizla hmľa. Sklonil sa nad hrivu a popchol koňa. Dnes popoludní sa z prenasledovaného stane lovec. Prižmúril oči a zahľadel sa do hmly.

Nemôžu byť ďaleko. Počul dupot kopýt udierajúcich o tvrdú zem a o chvíľu zazrel na ceste dve tmavé postavy.

Nemal vo zvyku bojovať s lupičmi, no vedel, čo musí urobiť. Pevne zovrel čepeľ dýky a popchol koňa k nepriateľom. Vrazil medzi nich, kým sa stihli spamätať, a tvrdo tresol rukoväťou vyššieho chlapa po hlave. Chlap sa zošmykol v sedle nabok a zosunul sa na zem.

Andrew sa bleskovo zvrchol a schmatol nižšieho za pokrčenú košeľu. Zdvihol ho z koňa a druhou rukou mu priložil dýku na krk. Shadow's Light sa prispôbil jeho pohybu, akoby poznal Andrewove úmysly. Ani nemusel použiť opraty. Chlap pri pohľade na zúrivosť v jeho pohľade doširoka vyvalil sčervenené oči v chudej tvári.

„Sledovali ste ma. Nemám rád, keď ma niekto sleduje,“ zavrčal Andrew. Hlboký hlas mu znel plechovo, chríplavo. V poslednom čase toho veľa nenahovoril.

„To chápem, šéfko.“ Smarth sa krútil, pokúšal sa dočiahnuť na sedlový vak, no Andrew ho zdvihol ešte vyššie.

„Cítiš to?“ Andrew pokrútil dýkou a tá sa zľahka zapichla lupičovi do krku. „Vrátiš sa do brloha, z ktorého si vyliezol, a zostaneš tam. Ďaleko odo mňa. Rozumel si?“

Smarth iba naznačil prikývnutie.

„Zlez!“ prikázal mu Andrew a vrhol pohľad cez plece, aby videl, kde je ten druhý. Ten sa už vyštvíral na nohy a pomaly sa šinul k nim.

Nemá veľa času.

S vytasenou dýkou pozoroval, ako Smarth s rukami nad

hlavou zlieza z koňa. „Nechcem nijaké problémy, pane. Robím len to, čo mi prikázali.“

„Tak teraz urobíš, čo som ti prikázal ja. Necháš ma na pokoji.“ Plesol mužovho koňa po zadku a sledoval, ako preskočil cez múrik na pasienok a stratil sa v bielej hmle. Druhý kôň sa pohol za ním. Andrew sa obrátil v sedle práve vo chvíli, keď ten vyšší dobehol k svojmu koňovi a schmatol pušku.

Andrew bol mohutný chlap a zvieral v ruke dýku, no keď zbadal namierenú pušku, uvedomil si, že mu to nepomôže. Zvrtol koňa a vyrazil. Má jediná šanca – ujsť. To vie najlepšie. Zavrčal, zvyškol, nohami pevne zovrel koňovi boky.

Preletel popri osamelých skupinkách stromov zahalených v chuchvalcoch hmly. Mrazila ho na pokožke, lepila sa mu na šaty. Takmer nevidel, kam ide, no za chrbtom počul dupot konských kopýt vysokého zbojníka. Zabočil, prešiel okolo malého domca, minul ďalšiu chalupu a ešte zrýchlil.

Určite sa blíži k dedine. Ak sa mu podarí dostať sa medzi domy, možno tam sa zbojníka zbaví. A ak sa znova vráti rovnakou cestou, možno sa ho zbaví nadobro. O takom vytrvalom zbojníkovi ešte nepočul. Čo tu nemá koho iného okradnúť? Znova zauvažoval, či ho neprenasleduje z nejakého iného dôvodu. Nemienil však spomaliť len preto, aby dostal odpovede na svoje otázky. Namiesto toho sa hnal do neznáma.

Vbehol do dedinky zahalenej bielym oparom. Nad ním sa do číreho popoludňajšieho ovzdušia týčili holé strechy domcov. Keby sa nebadane dostal na druhú stranu, mohol by sa za domami obrátiť a vrátiť sa naspäť.

Už je takmer tam. Rýchlejšie! Sklonil sa hlbšie nad tmavú hrivu.

Keď zabočil za roh, zbadal vysoký živý plot. Ozaj vysoký, no jeho kôň už preskočil aj vyššie. Andrew zahnal spomienku na predvádzanie pred dvoma rokmi – svoj posledný deň

doma. Tentoraz to bude iné. V poslednej chvíli trhol uzdou a preniesol sa na koni ponad živý plot. A – pri troche šťastia – do bezpečia.

Rukami prešla po kuse hliny na hrnčiarskom kruhu pred sebou. Dnes je ten deň. Dnes vyrobí misu. Katie dva razy buchla pästou po hline, pozorne sa na ňu zahľadela a pre istotu buchla ešte raz. No možno bude dnešok len ďalším dňom, keď vyrobí hrboľatý tanier. Podľa slabnúceho popoludňajšieho slnka, ktoré každú chvíľu vykuklo cez husté mračná, usúdila, že jej zostáva len zopár hodín – bude si musieť zmyť hlinu z rúk a ísť dnu na večeru.

Trávnik okolo starého hrnčiarskeho kruhu jej starej mamy sa po týždňoch úsilia vyrobiť misu zmenil na sivastú, zablatenú lúku. Katie sedela na vzdialenom kraji poľa neďaleko svojho domu, chrbtom k vysokému živému plotu, ktorý ju skrýval pred pohľadom z cesty. Ormesby Place bolo jej obľúbené miesto. Vôňa trávy pri nohách sa miešala s prachom štrku na ceste. Mala nádherný výhľad na vresoviská, ktoré sa ťahali do diaľky, a predovšetkým bola ďaleko od stajní. Tam už nechodí – už nie.

Teraz má iné záľuby, inú spoločnosť. Prešla prstami po hline. Hrnčiarska hlina nie je nebezpečná. Necvála po poliach. Nepreskakuje ploty. A hlinená misa ju nenechá zranenú na zemi, keď sa svet okolo nej rozpadá. Odhodlane vtlačila päst do hliny. Lutovala, že si nepriniesla nástroj na formovanie, lebo včera popoludní už takmer pochopila, ako sa používa.

„To je môj problém s hrnčiarstvom – akoby som nikdy nemala ten správny nástroj, keď ho potrebujem,“ vzdychla a rozhliadla sa, čím by ho nahradila.

Vylakal ju dupot konských kopýt na ceste. Obzrela sa, no vo výhľade jej prekážal hustý živý plot. Dokonca aj po vyše roku ticha sa jej pri dunení konských kopýt rozbúchalo srdce.

Dupot zosilnel! Jazdec musí byť blízko. Plytko sa nadýchla. Nech je to ktokoľvek, prejde okolo, bude cváľať ďalej. Nemusí sa báť. Kôň sa k nej nepriblíži. Dunenie kopýt silnelo, ako predpokladala. A zrazu nastalo ticho. Ani si nestihla uvedomiť, čo sa deje, keď sa jej nad hlavou zjavil veľký tieň.

„Došľaka!“ skríkla, keď sa nad ňou vo vzduchu vzopol. Vrhla sa do studenej, mokrej trávy, hľadajúc útočisko. Pritisla sa k zemi, aby zmenšila nebezpečenstvo. Chytla si rukami hlavu a čakala. Dopadne na ňu? Ublíži jej? Hlavu sa odvážila zdvihnúť, až keď začula, že kôň dopadol vedľa nej.

V tej chvíli sa niečo – alebo skôr niekto – zrútilo na hrnčiarsky kruh.

Zúfalo cúvala štvornožky po tráve. Zbadala koňa a odtiahla sa od neho čo najďalej. Musí ujsť. Kôň ležal na zemi omráčený. Nebude však ležať dlho. No každý krôčik, ktorým sa vzdalovala od koňa, ju približoval k jazdcovi, ktorý spadol z koňa.

Je to šlachtic, usúdila podľa oblečenia, no nie je zo susedného panstva. Plavé vlasy má dlhšie, ako sa patrí, padajú mu do tváre. Ale všetko ostatné, okrem tých pridlhých vlasov, je akurátne. Počnúc naškrobeným, dokonale uviazaným nákrčníkom, až po vyleštené, no teraz zablatené hessenky. Dal by sa charakterizovať jedným slovom – puntičkár. No, možno dvoma – puntičkár a fešák.

„Kto ste?“ spýtala sa, na okamih zabudla, že by sa mala báť.

„Iste niekto, kto má veľké šťastie,“ zastonal a vytiahol si spod chrbta kus dreva.

Zahľadela sa na zem pod ním. Z jej najnovšieho výtvoru zostali iba triesky a kopa hlíny. „Môj hrnčiarsky kruh!“

„Spadol som na nevhodné miesto? Aj mne sa zdá,“ zamrmľal a prevrátil sa celkom na chrbát, stále ležal uprostred polámaných kusov hrnčiarskeho kruhu.

No kým mu stihla položiť ďalšie otázky, začula, že sa blíži

ďalší jazdec. Odvrátila sa od neznámeho a jeho koňa, zdvihla vychádzkovú palicu a urobila krok vpred, oprašujúc si z nohavíc trávu.

Ormesby Place ešte nikdy nikto nenavštívil, a teraz sa tu ocitli dvaja muži, jeden za druhým. Prikrčila sa a preliezla cez otvor v živom plote. Zbadala muža, ktorý vychádzal zo zákruty. Veru nevyzeral priateľsky. To naozaj nie.

Ten muž nepochádza z tohto kraja. Vyzeral ako jeden z tých, pred ktorými ju varoval brat, keď bola naposledy v Londýne – ako zbojník.

„Mylady,“ pozdravil ju a zarazil koňa. „Videli ste tadiaľto prechádzať nejakého muža?“

O krok ustúpila od koňa a od chlapa, ktorý sa nad ňou týčil. „Áno, a jazdil naozaj veľmi nebezpečne, ak mám byť úprimná.“

„Ktorým smerom šiel?“ spýtal sa, ukazujúc na križovatku.

Mohla mu povedať pravdu, no čosi v jeho očiach jej prezradilo, že tomu neznámemu chce ublížiť. Plavovlasý šľachtic jej zničil hrnčiarsky kruh a takmer ju zabil, no nezaslúži si za to zomrieť. „Doľava. Keď ho nájdete, môžete mu tlmočiť moju nespokojnosť.“

„Čoskoro naplno pocíti našu nespokojnosť, spoľahnite sa,“ zavrčal zbojník. Mykol uzdou, jeho kôň odskočil nabok a začal sa stavať na zadné. Chlap preletel pohľadom živý plot.

Čo vidí? Zadržala dych, čakala, kým odíde.

„To sú pozemky Ormesbyovcov?“

„Áno,“ prikývla, zarazená jeho otázkou.

„Celkom príjemný malý svet, čo?“

„Myslíte?“ Nezaujímalo ju, na čo naráža. On i jeho kôň ju znervózňovali. Nech už konečne odíde!

Chlap sa posunul v sedle a pri tom pohybe sa mu za pásom zablysko čosi kovové. Pištoľ! „Možno nie,“ potiahol si klobúk do očí.

Katie zovrela vychádzkovú palicu. Nevedela, ako by jej pomohla, keby sa situácia vyostrila, ale ak bude musieť, určite sa bude brániť.

Napokon jej kývol na rozlúčku a popchol koňa smerom ku križovatke.

Katie sa s povzdychom oprela o palicu. Nevedela si vysvetliť, čo sa jej na tom chlapovi tak nepáčilo. Keď však klusal preč, bola rada, že mu vidí chrbát.

Len čo sa jej stratil z dohľadu, preliezla späť cez živý plot. Prekvapilo ju, ako blízko leží spadnutý kôň. Prikrčila sa, listy sa jej šuchli o lopatky. Prerývane sa nadýchla a obišla ho. Čudné, ešte stále sa nepohol.

Priblížila sa k jeho zadným nohám skrčeným v tráve. Vtedy si všimla nohu. Zalapala po dychu a hľadela na ranu. Musel sa škaredo zraniť, keď sa jej pokúšal pri páde vyhnúť. O krok ustúpila. Prešla pohľadom zo zranenej nohy k jazdcovi, ktorý to zapríčinil.

Aj ten bol stále na zemi, ale už sedel. Podišla bližšie a sledovala, ako si oprašuje z kabáta trávku. Sedel chrbtom ku koňovi. Vie, že kôň je ranený?

„Počul som, že ste poslali môjho prenasledovateľa iným smerom,“ prehodil, keď sa k nemu zozadu priblížila.

Zohla sa a zdvihla z kopy dreva zvyšky hlinenej misy. „Rada som pomohla.“ Aj keď ste zničili moju celodennú prácu a hrnciarsky kruh mojej starej mamy, dodala v duchu.

„Výborne. Nevedel som sa ho zbaviť.“ So slabým zastonaním vstal. „Teraz môžem bez ďalších problémov pokračovať v ceste.“

„Odchádzate?“ spýtala sa vyčítavo, čím ho prinútila, aby na ňu pozrel. Neospravedlnil sa, nepoďakoval... A už odchádza?

„Dnes mám trochu naponáhlo,“ odvetil a prvý raz jej pozrel priamo do očí.

Z očí akoby mu vyžaroval slnečný svit – boli zlaté, hrejivé.

Nahnevala sa. Myslí si, že využije svoj šarm, aby sa dostal z tejto situácie? Ak áno, mýli sa.

„Zničili ste moju prácu.“ Ukázala mu rozbitú misu.

Vzal jej hlinu z ruky, chvíľu ju skúmal. Potom pokrútil hlavou a uškrnul sa. Vrátil jej ju, oprášil si prsty, teraz zašpinené od blata. „Áno... hanba, že som pripravil svet o váš... umelecký skvost.“

„To teda bol skvost,“ súhlasila, hoci sa jej zatiaľ nepodarilo vytočiť nič poriadne. „Ako mi mienite nahradiť takú stratu?“

„Takú stratu,“ zopakoval. „Mám vám poslať niečo, čím by som vám to vynahradil? Neviem, čo odo mňa chcete, no musím sa vydať na cestu, kým sa ten zbojník nevráti.“ Prešiel okolo nej a zahvízdal na koňa.

Keď sa kôň iba prevalil na mieste a pohodil hlavou, stuhol.

Katie si pozrela na ruky špinavé od hlíny. Nechápala, ako sa to mohlo stať, prečo sa jej deň tak strašne pokazil. „Nemôžete odísť,“ zamrmlala. On však už na ňu nepozeral.

„Uvidíme,“ precedil a kľakol si ku koňovi. Viac si ju nevšímal a ona tam stála so zničenou misou.

2

Náraz. Vír vzduchu. Zaerdžanie koňa. A praskot dreva.

Všetko sa spomalilo. Keď sa Andrew chcel nadýchnuť, zrazu letel dopredu. Na okamih stratil vedomie. Ako sa to stalo? A kde je Shadow? Kde je on?

Dotlčený, prenasledovaný, a teraz sa ocitne na neznámom dvore. Dnešok nebol príjemný. Ak má do súmraku nájsť jaký hostinec, musí sadnúť na koňa a vydať sa na cestu. Potlačil netrpezlivosť a nevšímal si bolesť v chrbte. Dievča, s ktorým sa rozprával, odišlo, no o chvíľu sa vrátilo.

Obzrel sa a prvý raz na ňu lepšie pozrel. Oblečená bola nezvyčajne. Nezvyčajne je slabé slovo. Nohavice, čižmy a tmavoryšavé vlasy zapletené do voľného vrkoča, ktorý sa už pri prvom náznaku vánku mohol rozplieť. Nevyzerá ako dáma. A predsa... spôsob, ako rozpráva, ako sa pohybuje...

No nesmie si dovoliť, aby odvieďla jeho pozornosť. Nemá na to čas. Musí nájsť Shadowa. Keď zahvízdal, zbadal, že kôň leží neďaleko neho v tráve.

Zranený. Asi len uvoľnená podkova, povedal si v duchu, aby sa upokojil.

No keď sa k nemu popri dievčati pretisol, bolo mu jasné, že je to vážnejšie. Videl, že kôň sa nevládze postaviť, čo vždy znamená, že je vážne zranený. Zovrelo mu hrud'. Bože, len nech sa uzdraví. Musí sa uzdraviť. Bolest' v očiach koňa bola očividná. „Došlaka!“

Prečo preskakoval plot na neznámom mieste? Zbavil sa chlapa za päťami, no za akú cenu? Kľakol si a pohladkal koňa po hrive. „Si osť v mojom zadku. Vieš to, však?“ Vzdychoľ a skúmal koňa. Hľadal zranenie. Napokon zbadal hlbokú ranu na zadnej nohe. Ťahala sa po celej kosti až k predkoleniu. Andrew sa mykol. „Nie, teraz nemôžeš byť zranený!“

Shadow odfrkol, hlavou drgol do svojho pána. V očiach mal smútok.

Andrew potlačil slzy, premáhal dojatie. „Viem, chlapče, viem...“

Prežili spolu ťažké časy. On a Shadow. Jeho posledné dni na Amber Hollow, roky v Škótsku... Hoci to úžasné zviera bolo koniec koncov príčinou jeho odlúčenia, Andrew svojho kedysi skvelého dostihového koňa neprestal mať rád. V tom si boli podobní – z bývalej slávy zostali len trosky. A v istej chvíli sa zo Shadowa stal kamarát.

Andrew si oprel čelo koňovi o hlavu, ako to urobil už veľa ráz, a čakal, kým zaffka, aby mu prejavil náklonnosť. Keď ne-

zafíkal, Andrew sa vzpriamil, pozrel mu do oka a zaklamal: „Uzdravíš sa, neboj sa. Vyliečime ťa.“

No vedel, že ich spoločná cesta sa končí. S tou zranenou nohou kôň nemôže ísť ďalej. Rana sa môže infikovať. A infekcia zabíja.

Pri predstave, že by mal sadnúť na iného koňa a odcvárať, mu zovrelo žalúdok. No čo má robiť? Musí ísť domov, napraviť škody, ktoré napáchala jeho mama. Nemôže tu zostať.

Ťažké rozhodnutia v záujme dobrého obchodu, s tým mal celoživotné skúsenosti. Potlačil slzy a upravil koňovi uzdu. Rituál narovnávania koženej uzdy na hnedej srsti dôverne poznal. Uzda bola, samozrejme, dokonale vyrovnaná, no uhládzanie ho upokojovalo.

„Nevyzerá to dobre,“ prehodila žena za jeho chrbtom.

Andrew si utrel oči do rukáva. Ktovie, ako dlho ho pozoruje. „To teda nie,“ odvetil.

„Asi sa zranil, keď sa zvrtol vo vzduchu. Vás to odhodilo dosť ďaleko. Nechcel spadnúť tam, kam ste spadli vy – tam, kde som sedela ja. Naozaj ste nemali skákať do neznáma.“

„Vy patríte k tomuto panstvu?“ Vstal a kývol na rozľahlé pozemky. Shadow trpí. Nechcel to naťahovať ani o sekundu dlhšie, ako bolo nevyhnutné.

„Bývam tu, ak sa pýtate na to.“ Opatrne pristúpila bližšie.

„Dobre. Predpokladám, že v stajniach sú nejakí chlapi, ktorí by mi mohli pomôcť...“ Vrhol utrápený pohľad na Shadowa – teraz sa mu hlavou opieral o nohu. Nemohol to vysloviť, nie pred Shadowom. „Mohli by mi pomôcť odniesť koňa z tohto poľa.“

„Samozrejme. Pošlem po nich.“

Vďačne prikývol a dodal: „Sú tu nablízku nejaké kone? Na predaj?“ Hlas mu zhrubol od žiaľu. Došľaka!

„Nablízku? V tomto kúte nie je nič ‚nablízku‘. A vy koňa máte. Samozrejme, ranu treba obviazať...“

Shadow za ním odfrkol. Vie to. Jeho kôň vždy všetko vie. Andrew zaťal zuby a obrátil sa tvárou k mladej žene. Nechcel sa dívať na koňa, keď rozhoduje o jeho osude. „Potrebuje viac než obväz a potľapkanie po hlave, mylady.“

„Mám skúsenosť s koňmi. Aj so zraneniami, po ktorých kôň zostane ležať hodiny na zemi, a toto...“ – odmlčala sa a kývla na Shadowa, „to sa dá vyliečiť.“

Nechápe to. Samozrejme, chcel svojho koňa zachrániť, no tá rana na nohe a pravdepodobne natrhnutý sval sa nedajú vyliečiť.

„Smrť môže byť niekedy vykúpením,“ zamrmal.

Pri jeho slovách sa mykla. „Smrť nikdy nie je vykúpením. Ani pre tých, ktorých zasiahne, ani pre tých, čo zostanú a musia sa vyrovnáť so žiaľom. Iste o tom niečo viete, ale...“

„Musím dodržať plán. Nemám čas debatovať o morálke veterinárstva, lady...“

„Lady Katie Moorová, dcéra grófa z Ormesby a vaša jediná šanca, ak odtiaľto chcete odísť na chrbte nejakého koňa.“ Podávala mu ruku, nie ostýchavo ako grófova dcéra, ale rázne ako muž.

„Teší ma,“ zamrmal Andrew, hľadiac na jej špinavú, holú dlaň. Držala ruku vo vzduchu, až po končeky prstov ju mala špinavú od hlíny. Vari očakáva, že jej podá ruku? Toto sú jeho jediné rukavice. Potrebuje však od nej kúpiť koňa. Vzdychol a zovrel jej prsty.

„Teší vás? Naozaj? Tak potešenie musí byť iba na vašej strane, lebo ja nič také nepociťujem.“

Premerala si ho, jej svetlozelené oči akoby ho hodnotili a dospeli k nelichotivému záveru. Ak má byť úprimný, ten pocit bol vzájomný. Vlasý vo vrkoči sa jej uvoľnili a nemala klobúk, aby si chránila tvár pred slnkom. Celý nos a líca mala už posiate pehami. Nečudo, že rodina ju ukrýva v močari-

nách severného Yorkshiru. Drzá slečinka! Rýchlo kúpi nového koňa a porúča sa.

„Počujte, potrebujem koňa. Ak sa tu nikde v okolí nedá kúpiť a vy žijete na tomto panstve, ocenil by som vašu pomoc.“

„Koňa máte. To sme už tuším prebrali.“

„Môj kôň poslužil svojmu cieľu...“ Vedel, že jeho slová sú kruté, no zdalo sa, že rozumné dôvody na slečnu neplatia. Pripravil sa na koňovo podráždené odfrknutie, no čakal márne. Smutno sa naňho zahľadel.

Prerývané sa nadýchol a obrátil sa k mladej žene. „Ak mi ukážete cestu k stajniam a opíšete mi koniara, prestanem vás otravovať.“

Díval sa, ako jej vánok rozvíjal vlasy a prilepil jej ich na jemný oblúk hrdla. „Poslužil svojmu cieľu,“ zopakovala a plecica pod košeľou zašpinenou od hliny jej stuhli. „Ako to myslíte? Je zranený, no to mu neuberá z ceny.“

„Cestujem. Potrebujem koňa, ktorý je schopný klusať aj cváľať tryskom.“

„A myslíte, že ja takého koňa mám?“ Pri vyslovení slova kôň zošpúlila ružové pery.

To už zachádza príďaleko. Stratil tu pol dňa. Nebude to naťahovať dlhšie, ako je nevyhnutné, nemôže si to dovoliť. Nahováral si, že na odchod ho poháňa naliehavá potreba vrátiť sa na svoje panstvo, no v skutočnosti ho poháňal každý ston zvieraťa.

„A čo bude s vaším koňom?“ zdvihla zašpinenú ruku a rýchlym pohybom zápästia mykla na koňa.

S ťažkým srdcom pozrel na Shadowa, na svojho jediného spoločníka za uplynulé dva roky. Prehltol, nevládal prehovoriť. Napokon chrapľavo vytisol cez zovreté hrdlo: „Shadow's Light bol skvelý spoločník, no teraz je zranený. Tú cestu by nezvládol. Vlastne nijakú cestu.“

„Pre to zranenie? Dá sa to vyliečiť, iba by kríval. Možno ani to nie. Pre krívanie už nemá miesto po vašom boku?“

Hlas jej silnel, rozliehal sa po poli.

Andrew sa obrátil, prikročil k lady Katie Moorovej a opätoval jej uprený pohľad. „Treba ho utrátiť.“

„Treba ho liečiť a dožičiť mu oddych.“

Nemienil sa s ňou hádať. Pozná kone. Venoval sa im celý život. A udržiavať Shadowa nažive by bolo sebecké. Dnešok by možno prežil, no keby sa mu nepolepšilo, o týždeň by ho aj tak museli utrátiť. Možno by prežil aj infekciu, no už nikdy by nemohol behať a žil by iba polovičným životom. Je to ťažké, ale musí to byť. Život je plný ťažkých rozhodnutí, no treba ich vykonať.

„Je to môj kôň a rozhodujem o ňom ja. Postarám sa oňho. Stretneme sa v stajni.“

Obrátil sa a pohol sa k sedlovému vaku. O chvíľu sa vrátil s pištoľou. Musí to skončiť. Keď bude po všetkom, zdrvujúci pocit hrôzy a straty sa zmierni. Nemá význam predlžovať utrpenie. Je to správne rozhodnutie – čo môže tá ženská vedieť o konských zraneniach?

Keď vytiahol pištoľ, počul, ako sa nadýchla. Citlivka. Mohol sa dovtípiť. No Shadow by chcel v podobnej situácii to isté čo Andrew – rýchlu, dôstojnú smrť, nie predlžovanie bolesti, ktorá by ho napokon zabila. Správny postup je vždy priamočiary.

„Pane, vy sa nepostaráte o nič.“ Urobila krok vpred a vzpriamila sa do plnej výšky, takže mu siahala po nos. „Zrútili ste sa do môjho živého plotu, zničili ste hrnčiarsky kruh mojej starej mamy a moju popoludňajšiu prácu. Ohrozili ste ma – prinútili ste ma riešiť nebezpečnú situáciu s potulným zbojníkom. Tomu koňovi však neublížite.“

„Takže chcete potiahnuť kohútik vy? Tak či onak, koňa treba utrátiť.“ Hovorilo sa mu to ťažko, no musel to povedať.

„Zachránila som vám život. Ste mojím dlžníkom.“ Založila si ruky v bok, čím znova upriamila jeho pozornosť na miesto, kde sa jej v nohaviciach – nohavice na žene! – črtali nohy. Priliehali jej k bokom a zvýrazňovali štíhle lýtko, ktoré mizli v čižmách.

„Dlžníkom?“

„Áno. A ten dlh môžete splatiť tým, že tohto koňa ušetríte.“

„Nezachránili ste mi život! Bol by som tú situáciu zvládol.“

„Často skáčete cez živé ploty, ktoré nepoznáte? Pre vlastnú zábavu? Videla som jeho pištoľ. A povedali ste, že vás sleduje.“ Pokrčila plecami. „Zachránila som vám život. Teraz musíte urobiť láskavosť vy mne.“

Nadýchol sa a naklonil hlavu – to gesto kedysi vyvolávalo úsmev na tvárach slečien v Londýne. „Lady Katherine, nezačali sme dobre. Som lord Amberstall. Chovám kone. Znamenajú pre mňa tolko čo život.“ Aspoň pred dvoma rokmi to tak bolo. „Moje panstvo sa nachádza neďaleko Londýna. Moje vedomosti o koňoch sú vysoko uznávané. Tento kôň je vážne zranený. Aká budúcnosť ho čaká, ak ho nechám žiť? Bude znova behať? Klusať? Aký to bude život?“

„Nazývate vraždu milosrdenstvom?“ Skrivila pery v hneve.

„To je milosrdné!“

„O dva týždne sem príde zverolekár obhliadnuť naše kone. Môžete naňho počkať.“

„Počkať? Nemôžem tu zostať dva týždne! Mám si prenajať izbu v hostinci a vyčkávať, kým príde?“

„Tu nie je hostinec. Môžete ísť do Londýna pešo.“

„Pešo? Lady Katherine, potrebujú ma na mojom panstve!“

„Som lady Katie. A mimochodom, mohla by som...“ Zmlkla, a kým mu znova pozrela do očí, vrhla rýchly pohľad na koňa.

„Čo by ste mohli?“ Čo iné by mohla táto žena urobiť, než čo je očividné – predať mu koňa?